Басня №138 — «Колись заманулося Мишам себе прославити»

Колись Мишам захотілось себе слави здобути
І, попри котів і кішок,
Звести з розуму всіх ключниць, кухарів,
І славу про свої діла трубити змусити
Від льохів до горищ;
А для того Раду скликано утворити,
В якій засідати лише тим, у кого хвіст
Завдовжки на весь їх зріст:
Прикмета у Мишей, що той, чий хвіст довший,
Завжди розумніший
І кмітливіший усюди.
Чи розумно те, тепер ми питати не будемо;
До того ж про розум ми самі часто судимо
За одягом, чи за бородою.
Лише треба знати, що зі спільної ухвали
Усіх довгохвостих брати призначено в Раду;
У кого ж хвоста на лихо немає,
Хоч би позбулися їх вони посеред битви,
Але оскільки це знак або нерозуму,
Або недбальства,
Таких в Раду не приймати,
Щоб через них своїх хвостів не розгубити.
Усе діло складено; оголошено збори,
Як ніч настане на подвір'ї;
І, нарешті, в мишачій скрині
Відкрито засідання.
Та лише позаймали місця,
Аж глядь, сидить тут щур без хвоста.
Помітивши те, сіру Миш штовхає
Мишеня молоде
І каже: «Якою долею
Безхвоста тут із нами засідає?
І де ж подівся наш закон?
Дай голос, щоб її скоріше вислати геть.
Ти знаєш, як народ безхвостих ваш не любить;

І чи можна, щоб вона корисна нам була,
Коли й свого хвоста не зберегла?
Вона не лише нас, підпілля все губить».
А Миш у відповідь: «Мовчи! усе знаю я сама;
Та ця щуриха мені кума».